

Bilag 13.

Oversigt over Anklagemyndighedens forfatningsmæssige Stilling i England.

Som Baggrund for en „Oversigt over Anklagemyndighedens forfatningsmæssige Stilling i England“ maa det vel erindres, at en egentlig Anklagemyndighed, der i Embeds Medfør paataaler begaaede Forbrydelser, og uden om hvilken kriminel Forfølgning i Almindelighed overhovedet ikke kan finde Sted, slet ikke forekommer i engelsk Ret.

„Der er intet Organ, der med Føje kan betegnes som Anklagemyndigheden i England og Wales“ (Sir Leonard Dunning i *The Police Journal* I (1928) S. 40).

Uagtet enhver Straffesag formelt føres i Kronens Navn og i Retslister m. v. betegnes i Overensstemmelse hermed (Kongen mod N. N.—R.(ex) v. N.N.), er det principielt overladt til Borgerne — og det ikke blot til den direkte forurettede — at indlede Forfølgning. Som Retshistorikeren Professor Maitland har udtrykt det (*Justice and Police*, 1885, S. 141): „Det er os, som har offentlig Paataale; i Udlandet har man statslig eller embedsmæssig Paataale.“

Den, der herefter rejser en Straffesag, maa selv antage Sagførere („solicitor“) til Forberedelsen og, i større Sager, en „barrister“ til Proceduren, men det antages, at Politiet har samme Pligt til at bistaa disse med Tilvejebringelse af Oplysninger, Efterforskninger m. v. af Tiltalte, som hvor Forfølgning, jfr. nedenfor, indledes af det offentlige (jfr. f. Eks. Pendleton Howard, *Criminal Justice in England* (New York 1931) S. 12), og siden 1752 er der Adgang for Retten i alle Sager, der kan bringes for en Jury (indictable offenses), til at tilstaa Klageren Refusion af offentlige Midler af de „rimelige Udgifter“ til Forfølgningen (se nu *The Costs in Criminal Cases Act*, 1908, 8. Edw VII. c. 15).

Værnet mod Misbrug maa søges i, at den, der iværksætter en kriminel Forfølgning uden rimelig og sandsynlig (reasonable and probable) Grund og ledet af Ondskab og Skadelyst, udsætter sig for et privat Søgmaal fra Tiltalte til Erstatning og Oprejsning (se Carl Popp-Madsen, *Bod I* (1933) S. 23 Note 17 og S. 40); i visse Sager maa der derhos være tilvejebragt et vist Forhaandsbevis for Sigtelsens Rigtighed (jfr. *the Vexatious Indictments Act*, 1859, 22. og 23. Vict. c. 17), og naar Sagen en Gang er rejst, kan Sagsøgeren kun med Rettens Samtykke lade den falde, før endelig Afgørelse foreligger (se f. Eks. Jenks, *The Book of English Law* (1932) S. 108). Om „attorney-general“'s Indgriben, se nedenfor.

Den Privatperson, der gør Skridt til at paataale en Forbrydelse, vil naturligvis i Regelen være den, der anser sig direkte krænket ved denne, og medens det ved mindre Forseelser (misdemeanours) helt er overladt til ham selv, om han vil foretage sig noget, er han i alvorligere Tilfælde (felonies) pligtig til enten at rejse Sag eller at gøre Anmeldelse til Politiet, for at det kan foretage det fornødne (jfr. Odgers' *On the Common Law* (1927) II. S. 400). Bortset fra Bedragerier o. lign. mod Banker, Jernbaneselskaber og deslige, der næsten altid forfølges ved Selskabets direkte Foranstaltning, er dette sidste, altsaa at *Politiet* rejser Sagen, den alt overvejende Hovedregel i engelsk Ret (jfr. Sir Archibald Bodkin i *The Police Journal* I (1928) S. 354: „The great majority of criminal prosecutions for indictable offenses are instituted and maintained by the police, who are fully capable of properly presenting them“). Dette sker — efter Anmeldelse eller uden saadan — ud fra et Skøn over, om en Almeninteresse kræver Forfølgningen, og den formelle Fremgangsmaade er da den ejendommelige, at en enkelt Politiembedsmand, f. Eks. ham, der har anholdt Forbryderen eller en af hans umiddelbart foresatte, paatager sig Rollen som „technical prosecutor“, medens Antagelsen af Sagførere og Instruktoren af disse — efter lignende Regler, som hvor den private paataaler — naturligvis reelt er overladt Politiets højere Ledelse (jfr. Pendleton Howard l. c. S. 16 med Note 26).